

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών και τρίτον αριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἐννακόσῃ καὶ χίλιᾳ καὶ ἑπτᾷ,
εὐτυχίαις παντοῦ καὶ λεπτᾷ.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ'εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κ τ ῶ φ ρ ᾱ γ κ α ε ἵ ν α ι μ ὀ ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δ ἑ κ α φ ρ ᾱ γ κ α κ α ἴ σ τ ὀ χ ἑ ρ ι.

Ἐβδόμη Νοεμβρίου καὶ δεκάτη,
ἔφθασε τέλος πάντων τὸ Παλάτι.

Χίλιᾳ δεκατρία,
γάμων φασαρία.

**Ψάλλει τὸ ζεῦγος τὸ χλωμὸ
τοῦ Βασιληᾶ τὸν ἐρχομὸ.**

Ἦλθες μὲ τὴν φαμελιά,
φαμελίτῃ Βασιληᾶ,
καὶ ἡ δυὰς τῶν ριμαδῶρων
ἦλθε πρὸ τῶν Ἀνκιστῶρων
νὰ βαρέσῃ τὰ βιολιά.

Καλῶς ἦλθες σὺν καὶ πρῶτα
ἔστων Ρωμηῶν τὰ καθεστῶτα
νὰ μᾶς δῇς καὶ νὰ σέ'δοῦμε.

Καὶ ξεχνῶντας συμφοραῖς
πανηγύρια καὶ χαρὰς
μὴ χρεὰ νὰ τραγουδοῦμε.

Τοῦ Κορφιάτη τὸ Κουβέρνο
μαρτυρεῖ μὲ τὴν δουλειά...
τί ζωὴ ποῦ σοῦ τὴν πέρνω
σὺν γυρίζῃς, Βασιληᾶ.

Τώρα λέγω'στὸ Παλάτι
θὰ πηγαίνῃ ἡ μουσική,
καὶ ἐγὼ πάντα θᾶμ'ἐκεῖ
μὲ σπινθηροβόλο μάτι.

Καὶ θὰ κἀνῃ μ'ἡσυχία
ἔσθ' ἡ γνωστὴ Δενδροστοιχία
τὸν περίπατό της τώρα
καθεμὴν Μανταφιόρα.

Μάρς, βαρεῖτε τὰ βιολιά,
μάρς, βαρεῖτε τὰ σαντούρια...
πόσο χάρω, Βασιληᾶ,
γιὰ τὴν νύφη τὴν καινούρια.

Καὶ Ρωμηαῖς μπουμπουνισμένας,
ποῦχουν γλώσσας σὺν ροδάνια,
κἀβουν ράβουν ἢ καὶ μῆναις

γιὰ τῆς νύφης τὰ φουστάνια,
τὰ ραμμένα'στὰ Παρίσια,
καὶ τὰ πλούτη τὰ περίσσια.

Ἄχ! τὴν προῖκα τῆς Μαρίας ἂν τὴν εἶχανε καὶ αὐταῖς,
τὴ νυφάδες ζηλευταῖς,
τί γαμπροὺς θὰ'κυνηγοῦσαν, τί Μαρκέζους, τί Βαρώνους,
ποῦ σπανίζουν'στοὺς συγχρόνους.

Μεσ'στοῦ πλούτου τοὺς καιροὺς
τρέχουνε Ρωμηαῖς τσακίστρες,
καὶ φουστάνια γιὰ χοροὺς
παρκαγγέλλουν'στῆς μοδίστρες.

Καὶ ἐγὼ, κνώδαλο φουριόζο,
συλλογίζομαι νὰ κάμω
ἓνα πρᾶγμα γκραντιόζο
γιὰ τοῦ Πρίγκηπος τὸν γάμο.

Μὴ παρὰ ξένη βελάδα,
ποῦ καὶ ἐδῶ μὲς'στὴν Ἑλλάδα,
μῆτε μέσ'στὴν Εὐρώπῃ
ἕως τώρα δὲν ἐκόπη.

Καλῶς ἦλθες, Βασιληᾶ,
δὲς μὰς θάρρος καὶ λαλιὰ
νὰ ξυπνήσωμε κομμάτι
μὲ χοροὺς καὶ μουσικαῖς,
ἐγίναν καὶ'στὸ Παλάτι
διορθώσεις μερικαῖς.

Νέο τίποτε δὲν τρέχει
ἔσθ' οὗς Ρωμηοὺς τοὺς σχολαστικὰς,
παρὰ μόνον ὅτι βράχει
τόσας'μέρας, τόσας νύκτες,
καὶ ἀπὸ λάσπαις πλημμυρίζουν τόσ'α πάσσα ζηλευτά,
καὶ'στῆς λάσπαις πλάττ'α πλούτ'α, κἀνοῦν πᾶσα τορνευτά.

Καὶ καθέν'ας ὑπνηλός,
ποῦ τῆς λάσπαις δρασκελίζει,

λέει τούτος ο πηλός
πώς το κράτος συμβολίζει.

"Ανοσταίς παραβολαίς,
πού τής λέν καί σ' τής Βουλαίς
καί σ' τους τόσους καφενέδες
τὸν Ἑλλήνων μας οἱ παῖδες.

Τετριμμέναις ἀνοστάδες,
πού τής λέν οἱ φαπλατάδες,
κι' ὅσοι βάζουν κάθε τόσο σ' τὴν ἀγγαρεία τὰ σκυλιά...
καλῶς ἤλθετε, Βασιληᾶ.

Με κουρδίζουν γιὰ χορὸ
μουσικῆς μεγάλοι κρότοι...
Βασιλέα μου, πολλαῖα.

Καὶ νομίζω καὶ θαρρῶ
γιὰ φορὰ πῶς ἤλθετε πρώτη
σ' τῆς Ἀθήνας τὸ Παλάτι.

"Ἦχος εὐθυμὸς κροτεῖ,
κι' ἄλλο ζήτημα κρατεῖ
τὸν λαὸν ἐν ἐξεργεσί.

Τῶν μαγειρῶν τὸ μουστάκι,
πού πολὺ περιεπλάκη,
κι' εἶναι ζήτημ' ἀπὸ πέρσι.

Καὶ μεγάλα μερμηρίζει
κατὰ φρένα καὶ θυμὸν
κάθε μάγειρος ἡμῶν,
κι' οὐτε τρίχα δὲν ζουρίζει.

Κι' ἐγὼ σκούζω δίχως φόβο:
δὲν τὸ κόβω, δὲν τὸ κόβω.
Καὶ γιὰ τοῦτο ξίφος κρύβω
μέσα σὲ μυρτιάς κλαδιά...
μὴν τὸ στρίβω... θὰ τὸ στρίβω,
κι' ἄλλα λόγια, βρὲ παιδιά.

Μήτε τρίχα του θὰ πέση
μὰ τὸ ξίφος πού φορῶ,
κι' ὡς μουστακλῆς μ' ἄρᾶσει
τὴν πατρίδα νὰ φρουρῶ.

Φιλομούστακος ἀντάρτης
λέγω μάς εἰς τοὺς νταῖδες
κι' ὅλους μας μουστακαλῆδες
ἀς μάς δῇ κι' ὁ Μποναπάρτης.

"Ἄλλο σπουδαῖο ζήτημα, σημαντικὸ καὶ κρίσιμο,
ριχτήκαν οἱ κερραγωγεῖς στὸν ἄνδρα τὸν καίσιμο,
τούτέστι τὸν Σιμόπουλο, πού μελετᾷ κι' ἐφέτος
νὰ βγάλῃ περισσεύματα μεγάλ' ἀνυπερθετά.

Κι' ἐγίνε διχδήλωσις καὶ χυλασμός κι' ἀντάρα,
κι' ἐφάνηκε πρωτοφανὴς
στῶν Ἀθηνῶν τοὺς γηγενεῖς
γιατ' ἦτανε μὲ κάρρα.

"ὦ! τῆς βοῆς τῆς κερρακῆς καὶ τοῦ ξεφωνητοῦ!...
ἀ' ἐκεῖνος ὁ σεβάσμιος τῶν ἀριθμῶν Ἰμάμης

ἐκύτταζε κινούμενα τὰ κάρρα κατ' αὐτοῦ
καθὼς ὁ Μάκβεθ ἄλλοτε τὸ δάσος τῆς Βιονάμης.

Κι' ἐγὼ, πού γι' αὐτοκίνητα τὸ σῶμα μου παγώνει,
εἶπα σ' τὸν Περικλέτο μου καθὼς τὴν Ἀντιγόνη:
ὦ σὺ κοινὸν αὐτάδελφον, Περικλεῖς ψωροκάρρα,
πού θέλουν μὲ τὴν κίνησιν νὰ σὲ γλυκοκοιμήσουν,
οἶσθα πῶς αὐτοκίνητα τὰ νίκησαν τὰ κάρρα
καὶ δὲν ὑπάρχει κίνδυνος νὰ μάς κατατομήσουν;

Στροφή δευτέρα μουσικωτέρα.

Π. — Βασιληᾶ μου παντογνώστη,
ἔβγα πάλι σ' τὸν ἐξώστη
τῶν μεγάλων Ἀνακτόρων
μὲ τὴν πρώτη σου φρεσκάδα
νὰ κυττάξῃς τὴν δαῖδα
τῶν ξυλίνων ριμαδῶρων.

Τῆς δαῖδος τῆς γλωμῆς
ἀκουσε ξανά σκαντούρια,
γέλασε μὲ τὸν χορὸ μας.

Πῶς χαρήκαμε κι' ἐμεῖς
γιὰ τὴν νύφη τὴν καινούρια
καὶ γιὰ τὸν συμπεθέρό μας.

Μέσα σ' τὴν τόση χαύνωσι, μέσα σ' τὴν τόση νύστα,
ἤθελα νάκανα κι' ἐγὼ καμμιὰ μεγάλη λίστα
γιὰ τοῦτα, πού συνέβησαν κατὰ τὴν ἀπουσίαν σου
κι' ἐφόσον ὁ Διάδοχος εἶχε τὴν ἐξουσίαν σου.

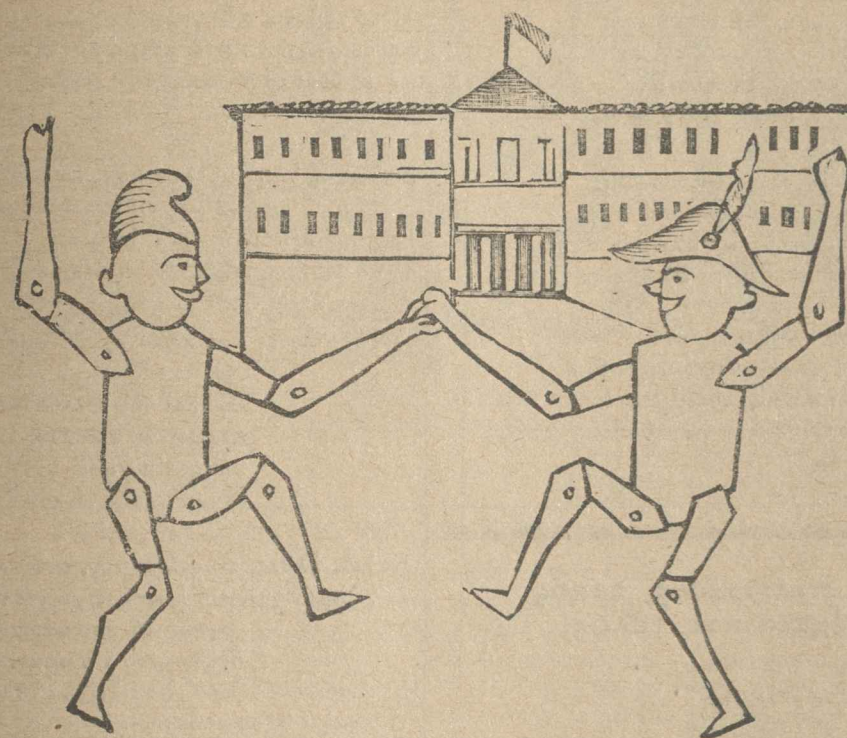
Συνέβησαν καὶ τραγικά,
συνέβησαν καὶ κωμικά,
καὶ τὸ Λαχεῖο κέρδισε τοῦ Στόλου μπακαλόπαις,
κι' ἐκεῖνος ἐθαύμαζε κι' ἐγὼ μαζεύω γόπαις.

Σὰν κέρδισε τῆς ἑκατὸ
ἔκανε κρότο δυνάτο,
κι' ἐπέταξε καὶ τῆς ποδικῆς
κι' ἐσκόρπα γύρω μυρωδικῆς
μὲ σὶκ ἀριστοκράτη.

Κι' ὕμνους καθεὶς ἐτόνιζε
σ' ἐκεῖνον πού ξεφώνιζε:
δέκα κι' ἡ μυρωδάτη.

Καὶ συνεντεύξεις ἔκαναν ἐν ὅλῃ τῇ σπουδῇ
νὰ μάθουνε τί σκέπτεται τὸ τυχερὸ παιδί,
καὶ μερικὸ τοῦ γύρευαν καὶ φίλοι μουστερηδες
κι' ἔβαλαν τὴν εἰκόνα του καὶ σ' τῆς ἐφημερίδας,
κι' ἐγὼ τὸν ἐσυμβούλευσα φρονίμως σὰν παιδί μου
νὰ γίνῃ τῶρα Βουλευτῆς ἢ Σύμβουλος τοῦ Δήμου.

"Στὸν τόπο μας τὸν ξακουστό σ' Ἀνατολὴ καὶ Δύση
κι' ἓνα λαχεῖο δὲν ἔμπορεῖ κανένας νὰ κερδίσῃ.
Ἀπὸ κοντὰ τὸν πέρονουν, πατεῖς με καὶ πατῶ σε,
μπάρμπα κι' ἐμένα δῶσε μου, μπάρμπα κι' ἐμένα δῶσε,
καὶ τὸ νομὰ του κελαῖδεθ' καθένας πατριώτης,
κι' ἐκὼν ἄεκων γίνεσαι κι' αὐτὸς προσωπικότης.

Ἄλλες κειρὸ πού διάλεξε νάλθῃ κι' ἡ Μποναπάρτη
πού τὸ ρουθούνη της τεντὸν ἡ νέε Σπάρτη,
καὶ δικαιοῦτα κι' αὐτὴ συγκοινωνία θέλει
καὶ πανταχούσις σὲ Βουλὴ καὶ σὲ Κουβέρνο στέλλει.

Ἐν μέσῳ πανηγύρεως τοσοῦτον χαρὰ πῆς
καὶ καὶ κι' ὁ Ταῦγετος ὁ χιονοσκεπής,
καὶ φθάνουν ἐκ τῶν κορυφῶν τοῦ Ταῦγέτου κρόται,
καὶ πᾶν ἔμπρὸς οἱ Βουλευτὰ μαζὶ μὲ τὸν Δεσπότη.

Ἐν ἓνα σιδηρόδρομο κι' ἐκεῖ δὲν στρώσουν τώρα,
τότε κι' ἡ Σπάρτη, Βασιληᾶ,
καθὼς σ' τὰ χρόνια τὰ παλὰ
τὴν κρᾶτος χωριστὸ καὶ μ' ἄλλους νόμους χώρα,
ἐλθουν τότε Κόντηδες νὰ κάνουνε στρατεύματα
καὶ ἐλθουν καὶ Σιμόπουλοι νὰ βγάλουν περισσεύματα.

Καὶ πού διάλεξε ν' ἀλθῇ τοῦ Μποναπάρτ' ἡ κόρη
τώρα πού Θέμιδες ἀργοῦν
καὶ δικαιοῦτα ἀπεργοῦν
τοσοῦτοι δικηγόροι.

Κι' ἔχουνε τώρα ντραβάλα
γιατὶ καιροὺς καὶ χρόνους
κυττάζουν σὲ σαράβαλα
τῆς Θέμιδος τοὺς θρόνους.

Σηκώνεται πικρομειδὴς
ὁ Λέων ὁ Χαμάρετος,
μὲ δικηγόρους εὐφραδεῖς
φομάζει κι' ὁ Φιλάρετος.

Κι' ὁ Μίνως Βοκοτόπουλος μὲ τὸν γερό τὸν ὦμο
ἀπεφασίζει πρὸς αὐτοὺς τὸν ποινικὸ τὸν νόμο,
καὶ ἀπὸ τὸν Φιλάρετον στὸν τῆς Δικαιοσύνης
ἀπεφασίζει εὐθαρσῶς ὁ νόμος τῆς εὐθύνης

τῶν ὑπευθύνων Ἰπουργῶν, ὁ νόμος ὁ Δρακόντειος,
πού μπρὸς του στέκει κάτωχρος κάθε Πιλάτος Πόντιος

Κι' ἔτσι φοβέραις ποινικαῖς ἑνάς σ' τὸν ἄλλο κάνει
κι' ὁ Γιάννης τρέμει τὸ θεριὸ καὶ τὸ θεριὸ τὸν Γιάννη,
καὶ τρέχει τὸ ρακένδυτον τῆς Θέμιδος σαρκίον
νὰ βρῇ Πρωτοδικεῖον,
καὶ μέσα σὲ δημόσια παληοτυπογραφεῖα
μεγάλῃ μεταφέρεται νομομαθὴς σοφία.

Μέσ' σ' τὴ δόλια Ρωμηοσύνη,
πού γιὰ νόμιμα κροτεῖ,
ἔβγηκε κι' ἡ Δικαιοσύνη
καὶ τὸ δικησὸς της ζητεῖ.

Τρέχει τρέχει σ' ἅτι νάβρῃ
κι' ὅλ' ὑπόσχονται σ' τὴν μάστιγ
νὰ τῆς κτίσουνε φωλιά
νὰ κουρνιαστή, Βασιληᾶ.

Μέσ' σ' τὸ δόμο τὴν κυττῶ
μὲ φανάρι τὴν φτωχὴ,
καὶ μὲ θλίβει τὴν ψυχὴ.

Σκοθρωπὸς τὴν πταματῶ
καὶ τῆς λέω θλίβερά:
γιὰ πού τὸ δάχτυλ, κυρά:

Κι' ἡ σεμνὴ Δικαιοσύνη
ἔστοιχα μ' ἀπαντᾷ κι' ἐκείνη:

"Ἐνα φανάρι σφικτοκρατῶ
καὶ μὴ στέγῃ κατὰ τὴν ὥρᾳ.

Βλέπω μὲ πίκρα, βλέπω μὲ πόνο
τὸν ὕψηλό μου νὰ στήνουν θρόνον
μέσα σὲ χάλας, πού φέρουν φρίκη,
γιὰ νὰ πληρώνουν μονάχα νοῦκι.

Βλέπω τῆς ἄλλαις τῆς Ἐξουσίας
νᾶχουν μὴ στέγη, στωμύλοι παῖδες,
καὶ τῶν ἀέργων τῆς Γερουσίας
νὰ καταφεύγουν ἵστους καφφενέδες.

Κι' ἐγώ, ποῦ νόμους ὁσίους σκέπω,
στεροῦμαι ἑστίαις, στεροῦμαι σκέπης,
νόμους ἀκούω, νόμους δὲν βλέπω,
μέγαν ἄκούεις καὶ δὲν τὰ βλέπεις.

Καὶ τώρα πάλι λησμονημένη
μὲ κηδεμόνας μου πανσόφους τᾶβαλα,
κι' αὐτοὶ μοῦ λένε καλοθρεμμένοι:
τέτοιο σαράβαλο θέλει σαράβαλα.

Τρίτης πατινάδας μέλος καὶ συνέχεια καὶ τέλος.

Φ.—

Ἦλθε, Ρήγα, κι' ἡ Βουλὴ
μὴ φωτόλουστη Δευτέρα,
κι' οἱ πατέρες οἱ καλοὶ,
τοῦ διαβόντρου τὰ κουλούκια,
πρὶν νὰ ποῦν τὴν καλημέρα
δὲς του κι' ἄρχισαν χαστούκια.

Ἐπροχίσθησαν σπαθιά γιὰ φρικταῖς μονομαχίαις
κι' ἔγιναν ἀνησυχίαις,
καὶ κατέπληξ' ἕνα γράμμα δυὸ μαρτύρων μὲ κορῶνα,
ποῦ θὰ μείνῃ στὸν αἰῶνα.

Κι' ἀπὸ μερικὸς ἐκρίθη κατὰ νόμων ἀπειλὴ
κι' ὁ Διάδοχος γιὰ τοῦτο λέν πῶς θύμωσε πολὺ,
ἀλλὰ μόνον τὴν δίκῃ μου δὲν ἐτάραξε χολή,
γιατὶ ξέρω δὲ κι' ἐγὼ κι' ὁ ξυλένιος σύντροφός μου
πῶς ὁ νόμος τῶν Ρωμηῶν εἶναι μύμολα τοῦ κόσμου,
καὶ καθεὶς τὸν ἐρμηνεύει καθὼς θέλει, Βασιλεῦ,
καὶ τὸν ἔχει γιὰ τοὺς ἄλλους καρμανιόλα καὶ θηλειά.

Τοῦ νόμου γέννημα κι' ἐγὼ
τὸν νόμο πάντα κυνηγῶ.

Πολῖται σεῖς νοματκαγεῖς, ποῦ τόσα δοκιμάζετε
καὶ χάσκετε μὲ τοὺς θεσμοὺς κατενθουσιασμένοι,
τοῦτο τὸ πρᾶγμα τῶν Ρωμηῶν, ποῦ νόμος ὀνομάζεται,
μοῦ λέγετε παρακκλῶ ποῦ ἔρρισκεται, ποῦ μένει;

Γιὰ τοῦτον Ἄργος γίνομαι, γιὰ τοῦτον κουκουβάγια,
μὰ δὲν τὸν βρίσκω πουθενὰ τὸν νόμο τὸν κανάγια,
κι' ἂν εἶναι νόμος, βρὲ παιδιά, τότε γιὰ ποιοὺς ἐγγράφη;
γιὰ ποιοὺς κινεῖται, καὶ γιὰ ποιοὺς τὸν βάζουνε στὸ ράφι;

Πλὴν ἔγινε κι' ἀπογραφὴ,
Μεγαλειότατε, σοφὴ,
κι' ἀπὸ καλύβια χαμηλὰ κι' ἀπὸ ψηλὰ παλάτια
ἔξεγείλισαν τὰ πνεύματα καὶ τ' Ἀττικὰ τ' ἀλάτια.

Πρὸς τοῦτοις ἀπεγράφησαν κι' ὅσοι σικαὶ προγόνου
προσέρχονται κατὰ καιροὺς τῆς κάλπαις τῶν συγγενῶν
μὰ κι' ὅσοι ξένοι δάκτυλοι μουντζάνουν τὸ Ρωμαϊκόν,
μὰ κι' ὅσοι ντόπιοι τὸ μαδοῦν καὶ καταντᾷ φερέσι.

Καλῶς ἦλθε, Βασιλεῦ μου... πέρασες κι' ἀπὸ τὴν Βοῶν
καὶ μὲ τοῦτο κατὶ βγαίνει.

Καὶ τὸν Μπούριαν μᾶς λένε καὶ τὸν Δ' Ἀἰρενταλ ποῦ
τὶ νὰ σοῦπαν τάχα πάλι; μᾶς ξανάδωσαν ἐλπίδες.

Πρέπει σώνει καὶ καλά κι' οἱ Ρωμηοὶ νὰ βγάζουν τὰ
γιὰ καράβια καὶ τουφέκια;
Πρέπει νᾶχομε Στρατοὺς;
πρέπει νὰ γενοῦν καὶ Στόλοι;
τάχα καὶ χωρὶς αὐτοῦ
δὲν ἔμπορουν νὰ πᾶν στὴν Πόλι;

Καλῶς ἦλθε, Βασιλεῦ μου, στὴν χαρά μας τὴν μεγάλη
κι' ὁ Σιμόπουλος ὁ βέκτης εἶχε καὶ δὲν εἶχε πάλι
ἔβρηκε τὸ περίσσευμά του...
δοξασμένο τ' ὄνομά του!

Κι' ἀνεβόησαν λαοὶ, Βασιλεῖς καὶ Βασιλίσκοι:
τὶ μεγάλο θαυματουργό!... ποῦ στὸ διάβολο τὰ βρῖσκε!

Τραλαρό καὶ τραλαλά,
κι' ἄς ἀρχίσῃ γάμου γλέντι...
τὸν παντρεύσαμε καλά
καὶ τοῦ Στόλου τὸν λεβέντη.

Στὸ Παλάτι μας ἐμπρὸς
ἀλαλάζουν κόσμου στίφη;
ζήτω ζήτω κι' ὁ γαμπρός
κι' ὁ συμπέθερος κι' ἡ νύφη.

Ἰμεναίων ὕμνους ψάλλω καὶ Σοῦ λέω μὲ δρό λόγιον
Βασιλεῦ μου, στρογγυλὰ
πῶς τὸ κράτος εἶναι τζόγια...
καλῶς ἦλθε... τραλαλά.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Πρὸς διάγνωσιν ἀρίστην τῆς Φυματιώσεως,
τεῦχος συμβολῆς μεγάλης καὶ σπουδῆς καὶ γνώσεως
ὑπὸ Σίγμα τοῦ Λοβέρδου καὶ τοῦ Γάμου Δενδρινού,
ὁποῦ χαίρει φήμην μύστου τῆς ἱατρικῆς δεινῆς,
καὶ προσφέρει καὶ ἐργασίαν ἀληθῶς σημαντικὴν
στοῦ Φωκῆ τὴν κλινικὴν.

Νέον Ἡμερολόγιον λογίας δεσποινίδος,
τῆς Εὐγενίης δηλαδὴ Ζωγράφου τῆς Ἀθίδος,
κομψότατον ἀληθινὰ κι' ἀνάμεστον εἰς ὕλης
καλλιεστῶς ἐπαγωγῆς καὶ μάλιστα ποικίλης.

Δαμπρός ὁ νέος Τσαπαλὸς κι' ἡ τέχνη τοῦ μεγάλου,
μ' αὐτὴν μαγεύει τὴν ψυχὴν, μ' αὐτὴν καὶ τὸ κεφάλι,
κι' ἡ λιγεραῖς του δοξαριαῖς ἐκεῖ στὴν Παρνασσὸν
τῆς εὐφημίας ἔτυχαν καὶ πάντων καὶ πασῶν.